

Những ngày ở đàn bà tu ở Thôn

Tác Giả: Áo Vàng

Thứ Tư:, 23 Tháng 5 Năm 2012 21:27

Bình tĩnh hơn, chuyện mới chuyện người thổi mái, tôi bắt đầu suy nghĩ và miên man nhớ lại những khoảnh khắc gian vui có, buồn có, từng ngày tôi đặt chân đến nơi này

□

□

Đ / Đ /

Sau khi đưa mẹ chồng tôi đến nơi an nghỉ cuối cùng, chúng tôi trở về nhà quán để thu dọn những đồ đạc còn lại. Chọn mẹ cách mấy tiếng đồng hồ mà quang cảnh căn phòng để quan tài của mẹ tôi đã khác hơn. Tôi bước vào phòng, tâm trạng không còn gì ngẹn ngào nữa Tiếng chuông mõ đã dứt; hương khói cũng tan loãng hết trong không gian, không còn nghe tiếng sùi chung quanh, chỉ có tôi và chồng im lặng nhìn dọn dẹp các thứ đồ nhếch nhếch còn sót lại mà nhà quán đã vứt bỏ ng xếp vào một góc.

Là đồng nghiệp quan tài được cử hành lúc 1 giờ trưa. Sau khi việc đã làm xong xong, thây quay lại nhà của thân nhân bước vào áo quan cho đầy đủ những vật dụng mà lúc còn sống, mẹ chồng tôi thẫn thờ nhìn xuống. Di vật cuối cùng tôi đặt vào tay bà cụ là cuốn nhật ký, cụ đã trải tâm tình trên từng trang giấy, trong suốt 20 năm trước

Trở lại cửa vào thu mà lòng người đã tắt sấm. Cảnh vật tầm tầm làm sao vui lá hoa rừng đầy trên đất và một nhíp qua nhíp u ngày mưa rã. Ra xe về cùng hai đứa con đang đồng chí trở về nhà quán, tôi nhớ Thu nhìn ghé chỗ mua ít thức ăn bán sắn, về nhà dùng tí này. Sau ba ngày đám đình, tôi không còn sức lực nào làm việc nhà nữa. Tôi không thối, "tôi này mẹ về ăn với chúng con luôn nhé".

* * *

Gia đình của Thu nhìn ít anh em. Ba mẹ chia tay nhau từ khi Thu nhìn mẹ và mẹ nhìn ba, hai đứa em song sinh, một gái một trai, còn cha học hết tiểu học. Mẹ chồng tôi về về nuôi con cho đến ngày về biên và được chồng tôi bỏ lãnh, vì chàng đã đi du học từ năm 1970.

Những ngày đầu tiên của tôi ở Thỉnh

Tác Giả: Áo Vàng

Thứ Tư,, 23 Tháng 5 Năm 2012 21:27

Chúng tôi quen nhau ở đầu học, lúc Thuấn còn năm cuối cấp trung học, tôi thì tốt nghiệp qua đây, phải học tiếp ở đầu. Tánh chàng tuy ít nói, nhưng không rụt rè, và cách rất chừng mực. Tôi nghĩ ở Montreal không lạ gì, phần đông là gia đình công nhân sinh viên du học đến học ở đây, nên họ ai cũng quen mặt biết tên nhau... Khi Thuấn đến với tôi, gia đình tôi vui mừng vì nghĩ rằng với chàng, tôi sẽ có một cuộc sống tốt đẹp lại tiếp tục và sống hạnh phúc. Tôi chỉ biết gia đình Thuấn qua vài lá thư liên lạc qua và lúc chúng tôi quyết định làm đám cưới. Trên nguyên tắc, Thuấn viết thư về nhà báo tin cho mẹ chàng, và bên nhà gọi thư cho ba mẹ tôi để làm quen với sự gia đình lại. Vài năm sau khi tôi sinh con đầu lòng, nhận được tin mẹ chàng tôi viết biên, chúng tôi xúc động thì cũng bỏ qua Canada.

Những năm đầu tiên, quan hệ giữa tôi và gia đình chàng có thể gọi là dễ dàng. Nói rõ hơn, tôi làm tròn bổn phận dâu con, theo nghĩa thì nay, tức là, cuối tuần thì họp mặt bên nhà chàng; lúc mẹ chàng đau ốm, và chàng tôi lui tới chăm sóc. Những ngày lễ lớn, không quên quà cáp cho gia đình. Chúng tôi cũng phải giúp đỡ tài chính vì Thuấn còn hai đứa em đang sống vào đầu học.

Tôi quên nói, mẹ chàng tôi là một phụ nữ rất đẹp. Lúc còn bên quê nhà, bà hành nghề Dạy cưỡi ngựa. Sang đây, mẹ đi làm, phải thi công việc tiếp xúc. Tuổi bà đã gần 50, chàng tôi không mẹ mà viết về nên khuyên mẹ hãy thông thả, chàng viết về: "có mẹ qua đây, và chàng con sẽ sinh thêm ít nhất ba đứa nữa, lo chi mẹ không có job babysitting". Về mà qua chàng đến bao tuần, mẹ chàng tôi đã liên lạc với những bạn bè tiếp xúc nghề cũ để hỏi cách thì thi công hành nghề.

Như đó, hai năm đầu bà cũng rất bận rộn. Những lúc không dè dàng như bà nghĩ; bởi thì lòng hăng hái cũng giảm dần. Lúc sắp khỏe bắt đầu có việc, bà tiếp xúc công việc mới ý định trở lại nghề cũ. Phải công nhận bà là một người rất can đảm và năng động. Một khi đã quyết định thay đổi hướng đi, bà liền xoay qua đi kiếm việc làm. Tôi đi may áo quần trong công xưởng đầu tiên của chàng ở nhà hàng VN, bà làm rất hăng say. Lúc đầu, chàng tôi xót xa. Chàng rất thì chàng mẹ nên không đành lòng để mẹ buồn, nhưng dần dà chàng cũng yên tâm như thái độ liên lạc quan của bà....

Từ khi bà đi làm, tôi và bà có nhiều chuyện trò với nhau hơn. Tôi nhận thấy bà cũng nhiều hơn so với lúc mẹ qua. Và, cũng có thể chúng tôi bắt đầu tìm thấy nhau nhiều hơn tiếp xúc. Mẹ Thuấn là bạn thân của tôi ba con giáp. Cùng là tuổi Thìn, bà vẫn thì chàng nói với tôi: mẹ thấy tánh con nhiều khi cũng công nhận như mẹ, nhưng coi bạn của con chàng phải công nhận đi mẹ, mẹ nghĩ cho con. Luôn luôn nhớ ăn uống phúc đức mà học nghề phải lâu dài đó con ...

Liên sinh cháu thì, tôi biết những phẩm chất của nhà chàng. Gia đình bên ngoài bởi vì không còn ai gọi. Chàng tôi liền lu bù công việc nên mẹ chàng mẹ tay săn sóc cho tôi. Bà tức giận bên tôi thì sáng đến chiều. Những khoảng thời gian dài vắng chàng đó, chúng tôi nói với nhau rất nhiều chuyện, và đi với tôi cũng đến trong những tháng ngày ở bên với, mẹ liền thì chàng tôi cũng đến gặp khuôn mặt mẹ chàng tôi với niềm vui hòa trên môi.

Không cách giữa chúng tôi, thì đó cũng dần dần thu hẹp lại. Tôi nghĩ, mình thì có phần, bởi thì chàng, mẹ chàng nàng dâu ít khi gọi, giữa hai bên không có việc gì là đã khá rồi. Chiếu

Những ngày đi đàn bà tu sĩ Thìn

Tác Giả: Áo Vàng

Thứ Tư: 23 Tháng 5 Năm 2012 21:27

hôm đó, bà đem vào nhà những cho tôi một chiếc xí muội thì tởn. -(nào ô mai cam thảo, ô mai chanh, cà na cánh chổi...), bà vui vẻ nói: Mẹ biết con đang làm mì ngậy, sắp khi con đã khá hơn rồi, chắc con thèm ăn mì này phải không?

Tôi reo lên: Trời ơi...trời ơi, cảm ơn mẹ. Sao mẹ biết con thích mì này mà mua vậy?

Mẹ chửi tôi nheo mắt cười. "Mẹ biết chứ, trong bóp con lúc nào mà chửi có xí muội. Mẹ lúc trẻ cũng vậy. Mà nếu "chàng" mua mì mình thì ăn còn thấy ngon hơn nữa!

Tôi phì cười: Chu chớ, mẹ cũng mẹ mì ngậy đó! Anh Tuấn chửi bao giờ thèm để ý mì này thì nhè nhè đó đâu mẹ....Con thích thì con mua mì mà ăn thôi.

- Chớ c! Mẹ hi u! Tuấn nó không biết "đi u" làm. Mà, không có nghĩa là mẹ không để ý nó đâu nghe. Tôi nó phê thôi, bả vậy, hôm nay mẹ mua thử cho nó đây.

Quay qua nhìn đống mì bày trên bàn, mẹ chửi tôi hỏi: "Tuấn đã phone cho con hôm nay chưa? Bác sĩ nói có thể con sắp được về nhà".

- Dì hỏi tôi anh Tuấn đã nói với con rồi. Họ còn chờ thêm hai test nữa mới yên tâm cho con xuất viện.

Kể từ hôm mẹ chửi tôi mua cho tôi xí muội, trong cách đi xử lý bà, tôi thấy thoải mái và thân thiện hơn. Đôi khi, tôi dám bông đùa với bà, và có một hôm, không cảm thấy sợ, tôi đánh bạo hỏi: Mẹ à, tôi sao hỏi đó ba mẹ ly dị vậy? Tuy tôi con cãi nhau gần năm rồi mà anh Tuấn chửi cả đống đống vẫn đó vài lần thôi. Con thấy nhít muội nhít cứt Ba nên con cũng không gọi hỏi nữa.

Bà thoáng bả rồi, tròn mắt nhìn tôi, rồi sau một khoảng không gian im lặng, mà tôi cảm thấy dài đằng đẵng và thối thối, vì sợ bà nói gì, mẹ tôi mỉm cười. Dù đi thong đôi chân, bà thông thạo khoan tay trổ nghề, chửi mẹ rồi trở lại:

- Đã lâu lắm rồi, mẹ không còn nghĩ đến chuyện xa nữa. Hôm nay mà con không nhấc đống chửi mẹ cũng không nhè ông vậy. Thế có mẹ đã hết giận ông rồi. Tôi cái năm 75 rồi. Thấy ông bả đi học tập, rồi bà về sau này cả ông bả theo cán bộ, mẹ cũng đã hết giận... Nhưng sau một thời gian, mẹ suy nghĩ, trên cõi đời này, nghiệp duyên trùng trùng, vay trả vay liền liền, mình mà bả giận hỏi trong cái vòng "tham, sân, si" thì chớ khi cho thân mình mà thôi, nên mẹ tập đống "buông bỏ", nói theo nghĩa nhà Phật vậy mà.

À quên, con hỏi tôi sao mẹ ly dị phải không? Lúc đó mẹ biết tình hình, mẹ không chấp nhận nên mẹ muội muội ra khỏi nhà. Ra đi mấy tuần, ông quay về xin lỗi mẹ, và năn nỉ để mẹ cho trở về. Ông nói là ông thấy con làm, chớ vì một lúc yêu lòng nên ông dây dưa với những đàn bà đó. Bây giờ ăn năn, ông đã dứt khoát chia tay.

Mẹ suy nghĩ suốt mấy đêm, cuối cùng mẹ xiêu lòng, tha thứ. Mẹ yêu ông lắm... Mẹ yêu ông ngoài, mẹ rất buồn, khóc suốt một thời gian. Lúc giận, lúc thù hận, lúc nhè nhè... Thêm vào đó, hai đứa anh chị đi đâu. Nói đi là ba phải đi xa vài tuần cho công việc sắp. Mẹ cũng rồi rồi trong lòng làm vì không biết phải đi con đống bao giờ.

- Thế anh Tuấn lúc đó đã làm, ông không thấy mẹ gì sao mẹ?

- Tuấn thì mẹ nghĩ là nó biết lúc đó ba mẹ có vấn đề. Vì một đôi khi nó bắt gặp ba mẹ cãi nhau, nó có vẻ rất thất vọng. Là con trai, nó cũng không gọi mẹ làm. Không khí trong nhà rất vui vẻ thì nó lui về phòng riêng, đóng cửa học hành hay nghe nhạc. Mẹ cũng có để ý nó ít nói hơn. Nhưng con biết đó, Việt Nam, cha mẹ đâu phải sẵn sàng cho con tự ly dị tí nhè... đây, tôi bay cuối tuần nào cũng đưa tất mẹ tôi nhè trong tuần, hết chửi con đi học đàn, rồi lại đi học bả... Họ đó giúp việc trong nhà thì có hai ba người, vú em cũng có. Ba mẹ mẹ nhè nhè

Những ngày đầu tiên của tôi

Tác Giả: Áo Vàng

Thứ Tư: 23 Tháng 5 Năm 2012 21:27

một người riêng, đang lúc làm ăn thịnh vượng, mà đâu có nhà thơ. Cũng đừng cái thơ Thuần nó ngoan, chớ biết lo học chớ không theo bèn theo bè. Mọi người cả nó là xong toàn phần thì xin đi du học, nên nó quyết chí học hành lắm.

- Rồi sao nữa? Bà Ba không dứt khoát hay mà không thốt ra thì đừng nên Ba Mẹ chia tay luôn?

Tiếng chuông điện thoại reo vang làm hai mẹ con giật mình. Tôi chạy ra phòng khách bắt điện thoại. Tiếng Thuần bên kia đầu dây: Công đó hả, nhà chị u nay phải đi học phải huỳnh cho con Thơ o không?

- Nhà chị, anh đi làm với rồi đi học luôn đến trường học hả?

- Không, anh phone công vì vào cuối ngày anh bận chút chuyện, chị có sự việc gì. Công đi học anh đừng có không?

- Trời đất! Sao giờ này mẹ kêu em? Mẹ đang ở chị với em đây nè. Đành làm công mẹ đi học ăn mà bây giờ phải chạy rồi. (Tôi nghe giọng thẫn thờ) Em với mẹ chuyện trò đang đến giờ giờ công, tôi với em kể cho nghe. OK, em sự lo chuyện trường học con Thơ o. Nếu anh với nhà trường, nhà chị công em với nha.

- Chị có chuyện rồi. Bye công.

Lúc tôi trở vào nhà bếp, mẹ chửi tôi đã sắp làm chị ghét ngay ngón vào bàn ăn, bà sẵn sàng nhổ mũi ra với. Thế là buổi chuyện trò hôm nay tạm ngưng.

- Con muộn mẹ đi học ăn công với tôi con nghe anh Thuần mẹ đi giờ, báo sự việc gì. Con phải lên trường học con Thơ o thôi, báo mẹ muộn với ngay hả? Chị con thay áo lái xe chị mẹ với luôn. Bà nhìn ra cửa sổ: "Thôi con, cứ đi đi mà đi. Mẹ ra đón bus với nhà đừng có rồi. Giờ này mà con chị mẹ với thì kẹt xe lắm, không khéo lại trễ công việc công con."

- Vâng, thế cũng đừng có. Thôi mẹ với.

Tiền bà ra cửa, tôi với tát, "Bây giờ, chuyện tình công mà học phải quá mà con không đừng có nghe tiếp. Mai một học thêm, chị có chị có công có công thú kỳ nữa ha mẹ."

Bà quay lại nhìn tôi: "Có đẹp, mẹ sự nói tiếp cho con nghe. Biết đâu con sự suy nghĩ với cuối đời công mà rồi rút ra những kinh nghiệm để tốt đẹp cho gia đình con đừng có hạnh phúc là mẹ cũng đã làm đừng có một chuyện ích lợi rồi. Thôi, mẹ với nghe".

Nhìn dáng bà băng qua đường, tôi thấy bà còn khỏe mạnh lắm. Năm nay mẹ chửi tôi chị cũng đã xếp xếp bằng mẹ rồi...

Mẹ chị u thì ba là ngày tôi đến chị với mẹ chửi tôi, ở bệnh viện. Chị u nay tôi vào thăm mẹ sự hôm thì học, vì đến 4 giờ, tôi có học bác sĩ để khám tiếp quát sự khỏe học năm. Nếu tôi tốt, tôi sự đi xe đò qua trường xá trường một ăn quà, đi học.

Đó là một tôi không khỏe cho lắm. Nhiêu hôm trường khi đến, tôi đi học thì có thêm ăn món gì không tôi sự mua đem vào. Thế mà háo học học học món này rồi món nữa, lúc mang vào thì chị chửi gộp đến miệng thì hai. Những lần đến tôi học thì vì có nhiếu khi phải đi học xa để mua, mình cũng mua thì mẹ ăn cho ngon miệng lắm chị, với mà để mãi với không chị ăn thêm miệng nào. Những sau nhiếu lần quan sát, tôi đến hiểu tâm tình công mẹ. Mẹ tôi sự không còn sự bao lâu nữa, nên thích gì thì mua thì chị ngay, nhiếu gì thì kể lại cho con cháu nghe, mua ăn gì chị phải là có ngay kỳ sự không để thì gian...

Mẹ y tháng trường, chúng tôi còn đang ngon giờ sau một đêm thì chị với tôi học công Hoa, em gái Thuần, thì báo đánh học chị tiếng điện thoại reo. Tiếng mẹ chửi tôi bên kia đầu dây, có với học học và gộp rút.

- Mẹ con Thơ o đó hả, con thốt ra chớ?

Tôi thẫn thờ nhanh nhẩu: Dạ, con đi rồi. Có chuyện gì không mẹ?

- Mẹ té mà không dứt học đi học, con qua nhanh nhé.

Những người đàn bà tuấn tú

Tác Giả: Áo Vàng

Thứ Tư: 23 Tháng 5 Năm 2012 21:27

- Dì d, con đi liến. Mẹ c gọi phone nghe .

Quay qua đánh th c ch ng, tôi đ a đ n tho i đ chàng h i thăm m trong lúc tôi đi thay áo qu n, đ ng nào Thu n cũng ph i nhà v i con.

Lái xe đ n ch bà m t m i phút. Tôi dùng chìa khóa riêng m c a vào, th y bà n m sòng soãi d i đ t, ng i còn r t t nh táo, nên tôi b t lo. M t bà m ng r lên khi th y tôi đ n.

- M đã phone xe c u th ng ngay sau khi g i cho con. Ch c m b gẫy x ng, vì chân m đau quá, không nhúc nhích đ c. Không bi t m có ng t đi m t chút xíu hay không. Lúc n a đêm, th c gi c, d y đi ti u, m không b t đên, mà ch c đang ngái ng nên m v p ph i đôi dép, m tr t chân té n m dài; c m t ng đau nh tr i giáng. M t h i lâu m m i hoàn h n, b t đ u nhúc nhích nh ng th y đau nguyên m t bên chân là bi t không n r i. M ráng l t đ n đ n tho i đ g i v ch ng con.

R i thì m tôi b n m nhà th ng m t m y tu n. Vì ch ng b nh x ng x p mà bà c không bao gi lo nghĩ đ n, lúc v già đã làm cho c gây x ng m t cách d dàng khi b va ch m m nh. Có m t đ i u v ch ng tôi đ u bà c là Bác sĩ nói có th c quá lao tâm lúc còn tr nên ph i b y u, bây gi đã vào th i k cu i c a ung th ph i. Tu i đã l n, ch c không nên gi i ph u. T t h n h t là n u tình tr ng s c kh e n đ nh h n, h s s p x p cho c vào m t vi n đ ng lão. Ban đ u, Thu n th t s giao đ ng khi nghe b nh tình c a m , bây gi thêm ý t ng đ m vào nhà già, chàng có v h t h ng. Tôi nh n th y đ o này chàng quá mong manh và m t m i nên nhi u khi hay g t g ng vô c .

Nh ng r i sau vài tu n vô ra thăm nuôi bà c b nh vi n, chúng tôi đ n đ n ch p nh n ý ki n đ a c vào vi n đ ng lão. T ng đ u m ch ng tôi bu n l m khi đ c báo tin s không tr v căn nhà cũ n a, nh ng tôi r t ng c nhiên th y c bình t nh ch p nh n s s p x p c a nhà th ng. C không nói nhi u, nh ng cũng h i đ y đ t m nh ng chi ti t v i n đ ng lão. Nh v y th i khóa bi u c a tôi t nay có thêm ph n s vào thăm c m t bu i chi u m i tu n.

* * *

Các lu ng cúc vàng hai bên đ ng vào b nh vi n đã n r . Nh ng ngày cu i hè tr i còn đ p l m. N ng tr i vàng con l nh m t gi i l a. Tôi tung tăng b c lên th m l u nh t n i m ch ng tôi hay t đ y xe lăn ra ng i đón n ng hàng hiên. Không th y c , tôi nghĩ ch c hôm nay bà c l i ng tr a nhi u h n m t chút. Đ y c a b c vào phòng, thì ra c đang b n x p đ n áo qu n ng n ngang trên gi ng.

Ng n lên nhìn th y tôi, c c i t i: Con vào đó à? Hôm nay m kh e nên nh bà Jane y tá l y h t đ đ c ra đ m đ n b t g i con đ em v . Không dè m i tu n các con đ em vào m t ít, mà bây gi th y phòng đã ch t, g n h t ch c t. Nhà th ng thì có đi đâu ra đ ng đâu mà c n nhi u qu n áo .

Tôi ng i xu ng mép gi ng, nhìn bà c ti p t c x p t ng chi c áo, ch ng lên nhau ngay ng n. Th t t i nghi p, m i hai thág mà m ch ng tôi m t g n 10 kg. Th y c g y x p h n xu ng. Tôi nghĩ th m, áo qu n cũ bây gi ch c c m c không v a v n n a. R i đây khi ph xá s p t ch c bán đ i h giá m i cu i mùa, tôi s đi mua m t ít áo qu n m i cho c .

" Dung à, con m t dùm m , trong h c th nh i có m t gói b c v i g m. L y ra đây cho m ." Tôi đ ng lên đi v phía t , kéo h c tìm tòi. Cái gói vuông v c nh h p chocolat, m ch ng tôi dùng m t áo gi i b ng g m t th ng h i bao l i, đ c c t gi u t n đáy h c, d i nh ng áo qu n lót và v t....

Mang l i cho c , tôi tò mò ch đ i.

M ch ng tôi ch m rãi m bao, l i ra m t h p bánh b ng kim lo i.

- Ng i xu ng đây đi con, hôm nay m kh e kho n, đang nghĩ đ n con thì con vào t i. Con không b n đi đâu g p ch ? , ra đóng c a phòng l i đi con .

Những người đàn bà tuấn tú

Tác Giả: Áo Vàng

Thứ Tư: 23 Tháng 5 Năm 2012 21:27

- Dì, có gì quan trọng không mẹ? Đón 4 giờ con mẹ đi phố đi bác sĩ rồi đón bé Thảo. Con có thể đi đây chứ vì mẹ vài giờ mà. Đón con lấy xoài cắt mẹ ăn nghe.

Bày trái cây ra, tôi đi pha hai ly nước lọc, đem đến bàn, rồi kéo ghế ngồi bên bà.

- Sao? Chuyện gì đó mẹ? Con nghe đây.

- Ồ, lâu rồi mẹ không ra ngoài nữa, mẹ y cái đồ trang sức của mẹ, đồ mẹ tất cả cũng phí đi, mẹ mua cho con mẹ tất, đồ mai mẹ tất con cái nó lớn, dùng vài gã chàng, con lấy ra cho tôi nó, đồ phố tôi tin tin sắm thêm.

Tôi thốt ruốt, chợt nghĩ đến, ôi, sao mẹ chàng tôi hôm nay nói chuyện như là đang trấn trấn thì này. Những người nghe người ta nói, mẹ y người già lúc sắp về cõi trên, hay nói năng lảm nhảm như vậy. Nghĩ thế, nhưng cũng bình tĩnh, giọng người trẻ tôi bà:

- Mẹ ơi, lâu nay mẹ cho vài chàng con đã nhieu rồi, mẹ cắt đi đi, đồ dành cho hai em.

- Của tôi nó mẹ đã đồ sẵn phố cho mẹ đi đồ ra rồi. Con dùng người. Đây là lòng của mẹ. Mẹ mua chia cho các cháu mẹ tất phố.

Cả mẹ hộp, chọn mẹ tất gói gói màu đồ gia mẹ y bao gói mẹ sắp ngay người bên trong.

- Mẹ biếu con Hoa lấy nữ trang trong nhà bằng vài hôm thì sáu...Đồ ra mẹ y thế, cho nó chọn đồ đồ rồi, bày giờ đến nếm con. Mẹ cắt riêng cho con mẹ tất cái vòng ngọc, còn mẹ y cái hạt rồi, con chọn cho hai đồ a như mẹ đi đồ a mẹ tất hạt.

Cả vớ a nói vớ a lấy ra mẹ tất viên bông gòn lớn như cốc cốc thu cốc cốc của mẹ y ông thầy tàu, trải ra trên lớp giấy dẹt, bên trong có mẹ y hạt kim cương sáng chói, lấp lánh ngũ sắc. "Cả con Thảo thì coi như là học môn mới cho, còn thầy Hòa thì đồ lớn lên nó đi cốc cốc vớ".

Tôi phì cười: Mẹ làm con như đến mẹ con quá. Học con còn như, mẹ y chọn em con cũng vậy, cả bu quanh mẹ mẹ lớn bà mẹ túi nữ trang ra đồ chùi rửa, thì tôi con xúm lại, mân mê, chọn chỗ, đồ dành phố của mình về sau. Vui quá! Thảo mẹ, - tôi sắp giờ người tôi cho nghiêm trang hơn - con rất cảm ơn mẹ đã nghĩ xa mà đồ dành cho con cháu. (trong trí tôi đang chọn tôi đồ phát biếu mà không làm mẹ chàng tôi phớt ý) Tôi trẻ bây giờ nó không coi của cốc cốc học môn là quan trọng, giờ người kim cương hạt xoàn, tôi nó cũng không thầy quý. Ít nhất phố 15 năm nữa tôi nó mẹ lấy vớ lấy chàng, đến lúc đó thì nào chúng con cũng sắm chút ít cho các cháu. Con xin mẹ cắt đồ đó, đồ đến lúc học xong thì bán ra mà có tiền xỏ đồ.

- Con à, mẹ mua sắm xếp xếp như vậy. Con chọn thay đi. Bỏ học nhân thế mẹ đã có rồi. Đến khi mẹ trăm tuổi, tiền cũng đồ đồ trang trí đám đình.

Mẹ chàng tôi tôi lấy mẹ tất gói khác, mẹ ra, trong đó có mẹ tất cái thước đo và người soi hạt xoàn. Bà cốc dùng chiếc nhíp như lông mày bốc lên mẹ tất hạt và nheo mẹ tất nhìn qua kính phóng đi. Cả chọn và hành dùng cốc cốc rất chính xác và gọn gàng. Tôi quan sát, chợt khám phá ra mẹ tất khía cốc khác của mẹ chàng tôi. Thế nghĩ, cốc cốc lúc còn trẻ, mẹ làm ăn và thích mua sắm đồ trang sức lắm.

Khuôn mẹ tất cốc cốc vui, chọn hạt này, chọn hạt nữ, trao cho tôi xem, dạy tôi cách soi kim cương.

Cuối cùng, cốc cốc ra cho tôi hai hạt, cốc cốc chọn xé mẹ tất miếng bông gòn, gói kín và đồ trong mẹ tất bao nylon có khóa kéo như xích. Cốc cốc còn nhớ đồ nhấc tôi mang chiếc cốc cốc vào tay.

Cốc cốc tiếp cốc cốc đến cốc cốc sắp đồ trên người, và bỗng nhiên học tôi: Con Oanh bán con vớ đến nhà chọn đồ u không?

Tôi thoáng người cốc cốc nhiên nhưng cốc cốc cũng trẻ tôi: Dì, cũng có, nhưng không thầy người lắm. Có gì không mẹ?

- Lúc mẹ mẹ vào bệnh viện, nó có đến thăm mẹ mẹ lớn. Khi nào con gặp rồi, như cảm ơn nó.

- Dì, tôi khi chàng nó đến ra riêng, cốc cốc nó cũng nhieu vớ đến, tôi con ít gặp nhau. Nhưng lâu lâu đi picnic, con cũng có gặp hai mẹ con Oanh đi cùng....đón con Thảo có bán chọn mà Oanh cũng đồ bu.

Những người đàn bà tu sĩ Thìn

Tác Giả: Áo Vàng

Thứ Tư, 23 Tháng 5 Năm 2012 21:27

- , mẹ thì mua n nh c nh con lâu r i, b n bè cũng có l m ph c t p. M th y con Oanh nó có v l ng l , con nh c n th n k o l i m t ch ng mà m t luôn c b n đ y.

- D , m bi t đó, con ghen có ti ng, đi đâu mà không k p c ng l y ch ng. Anh Thu n thì khó tánh và gàn th y m , ai mà dám r vào m . Ch có con là b đ t h i m i l n mà thôi .

- M cũng hy v ng th ng Thu n nó bi t quý cái gì nó có, đ ng nh ông gia nó thì cu i đ i s kh mà thôi. Nh ng m không lo đâu, th y hai v ch ng bày r t h nh phúc, m vui l m. Lúc nào con cũng ph i nh , th ng yêu và nh ng nh n nhau là chm ngôn gi v ng h nh phúc gia đình đó con .

- D , con nghĩ anh Thu n chóng m t vì lo cho m y đ a nh , ch c không còn s c đâu mà l n x n n a m i .

Tôi r t mu n h i ti p m ch ng tôi v cu c đ i c a c , vì nh ng th c m c c a l n nói chuy n hôm tr c c nhà tôi v n ch a đ c gi i đáp, nh ng đ n gi đi Bác sĩ, tôi đành ph i ch y

Không ng l n vi ng thăm v a r i c a tôi là l n cu i cùng tôi g p c

Nh ng ngày trong tu n, tôi và Thu n chia nhau đi thăm riêng đ m ch ng tôi đ c g p con cái nhi u l n. M i đ n v i m ngày th ba, t i th năm th ng Thu n đi làm v , ghé th ng vào b nh vi n luôn. Cũng ti n cho tôi là t i th năm, con Th o h c đ ng c m và th ng Hòa thì l p Tae kwan do .

Đ n chi u ch nh t, c nhà l i vào thăm bà n i, Nhi u khi thuy t ph c đ c m ra ngoài ăn ti m thì chúng tôi ch c đi ch i loanh quanh g n nhà th ng .

Bu i t i hôm tr c, Thu n b nh vi n v , còn c i , k l i cho tôi r ng: C ng bi t không, hôm nay m vui v l m, m nói nhi u chuy n quá tr i, lung tung t chuy n cũ đ n chuy n nay.

Chàng ký đ u tôi, ti p: m còn đ n anh, đ n tu i này, đàn ông, công danh ,s nghi p, h nh phúc gì cũng có đ c , nên không bi t mình còn mu n gì h n n a, bèn gi ch ng "nh ng", anh li u mà ăn v i v cho v n toàn đ tích đ c cho con cái v sau. Nè, b a tr c em có l u b u gì v anh v i m không đó?

- Đâu có gì đâu. Nói chuy n h i môn, gia tài, v i m y cái h t xoàn là h t gi , em đã k h t cho anh r i đó. a há! Quên m t không mách m ngày k ni m đám c i năm nay mà anh dám quên. T i l n l m đ y. U ng quá. Đ l n sau, em s không quên đâu!

Tr i ch a sáng, nhà th ng đã g i đ n báo tin m ch ng tôi qua đ i, có l lúc gi a đêm. C đã đi vào gi c ng êm đ m, gi c ng l n này đ a c sang c nh gi i m i, nh nhàng và thanh th n. Cám n tr i ph t đã cho m tôi nh ng gi cu i cùng c c i đ i này th t an bình.

Hai v ch ng tôi đ a các cháu đi h c s m và ch y v i vào b nh vi n. V a k p đ nhìn m t m l n cu i và r i nhà quán b t đ u lo th t c đ đ em v s a s an t m li m. Thu n đ tôi l i nhà th ng đ n đ p t trang c a m , còn chàng đi liên l c gi y t . Ng i y công đ a cho tôi m y bao rác l n, nh c nh tôi n u mu n cho t thi n các áo qu n c a ng i quá c thì c b vào đây, h s chuy n giúp cho. H n ch ng, đ đây, s vi c này x y ra h ng ngày nên h hành x m t cách máy móc. Riêng ph n tôi thì quá đau đ n b i s m t mát nên r t b t mẫn. Tôi v n nói l i cám n và đ còn h i ý ki n nhà tôi tr c đã.

L y ra t ng x p áo qu n trong t , cho vào bao, tôi r m r m n c m t. M i, m i nói con đ m b t áo qu n v , ch a k p làm, m đã đi r i.

Còn cái áo len màu cafe s a này n a, mua cho m t hôm T t, sao m ch a ch u m c. Nhãn giá còn ch a g ra n a.

M h c t , tôi ch t nh đ n cái bao g m n trang c a m . y ch t, gi d nh ai l y m t r i thì sao. Lùa tay vào t n đáy, tôi l i ra cái gói b c v i g m, v n còn đ u c t y nguyền. Đ i bao

Những ngày đầu tiên của tôi ở Thành

Tên: Giọng: Áo Vàng

Tháng: 23 Tháng 5 Năm: 2012 21:27

Giờ mà tôi còn thấy mình như một người lạ, bìa cửa sổ, giọng nói, những câu chuyện ký.

Tò mò, tôi cứ mải mê, mặt trang điểm tươi. Đúng là một ký ức của một chuyến đi. Một hàng chữ nhỏ viết ở góc cửa sổ,

" Thanh Mai, hôm qua và ngày nay. Một chín bảy chín."

Tôi rất thích những trang giấy. Có những trang ghi ngày và tháng, năm, những cũng có những đơn vẫn không đổi ngày.

Tôi nghĩ bây giờ chân ai khuỷu tay ở cửa phòng, tôi gặp với cửa sổ một ký ức vào sac tay. Những công việc đã trôi đi. Tôi góp nhặt những tờ giấy và hỏi mình những chuyến xe kéo đi mang xuống thang máy. Vẫn vẫn còn ba bao rác, những cũng những quá. Những người tài xế taxi bước vào xe và tôi mang họ về nhà.

Căn nhà vắng vẻ quá làm tôi không dám đi một mình. Tôi đi với đơn bàn ghế Phết, thớt nhang, khăn vải cũ xin cho một tờ giấy tiêu diêu miễn có một cái. Rồi khóa cửa, đi bước ra khỏi cửa thành phố, đi đến cửa ngõ nhà tôi.

Tôi hỏi họ về những dòng chữ trong cuốn sổ ký. Lúc một người khách trong cửa sổ cùng, tôi mới bắt đầu, giọng mình nhìn lại những tay. Chẳng rời, quá buồn giờ chi, và y là tôi đã nghĩ đây, không ăn trả. Tôi đi qua nhanh mà tôi không hay biết. Có phải tôi vừa trả qua một giờ, hay tôi vừa trả một thời gian khác trả về? mà đó có tôi, chàng, và khuôn mặt một người thì ba cùng tham dự vào đời sống chúng tôi.

>>

Xếp cửa sổ tôi, tôi thấy những người lạ. Thay vì về nhà, tôi leo lên một chiếc xe bus vừa đi ngang qua cửa sổ; những người đi đâu. Thấy họ, cửa sổ trong xe, đi đâu cũng một. Nhìn ra cửa sổ, xe cứ chạy như một chiếc, chung quanh tôi, một thời gian về đi, những tôi thì cứ ngồi đóng băng. Tôi nhìn, những không thấy gì. Có tiếng ồn ào những tôi cũng không nghe. Tôi cúi xuống thấy những một người, cảm giác như họ là một người ngoài đời đời đi về những tôi đang phải bước tôi.

Quái lạ! Lâu nay tôi vẫn thấy hào là những người đi về những quý nhớt trên đời...tôi vẫn luôn nghĩ mình là cánh tay phải của những người đi cùng tất cả những đông...tôi vẫn luôn sung sướng vì những phúc gia đình đầy đủ trong cuộc sống...tôi biết mình không phải là ai những cũng rất đẹp nhìn...Và thì sao? Thì sao nhé?

Xe chạy lâu lắm rồi cũng đến trạm cuối. Một người lạ vừa xuống, tôi thấy mình ra theo họ. Nhìn những tên những người đi là tôi rời nhà quá xa. Tôi leo lên chiếc khác để quay về những cũ. Bình tĩnh hơn, chuyện một người thì tôi, tôi bắt đầu suy nghĩ và miễn man như là những những người thì gian vui có, buồn có, thì ngày tôi đi chân đến những như này

Sáng hôm nay xảy ra chuyện quá. Tôi chợt nhận ra mình chưa có thì giờ để khóc! Mà bây giờ tôi đang muốt khóc đây. Là chưa, một tôi sao ráo hoảnh. Có lẽ trí óc tôi đã bắt đầu làm việc rồi nên tôi không còn thì giờ cho những một.

Giờ này có lẽ Thuần đã đón con về nhà, và chắc chắn chàng đang chờ tôi về với một buổi

Nhà ng ng i đàn bà tu i Thìn

Tác Giả: Áo Vàng

Thứ Tư, 23 Tháng 5 Năm 2012 21:27

không vui... - OK, tôi đã s n sàng... Quan tr ng nh t là ph i gi bình tĩnh đ gi i quy t t ng
v n đ m t. Dung i, nh t đ nh đ ng n i nóng nghe ch a !

* * *